

Πώς νιώθουμε για τους δοκιμαζόμενους Έλληνες αδελφούς μας (Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδα, Φιλόλογος, Δήμαρχος Λευκονοίκου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μνησιπήμων πόνος.

Πονά η ψυχή μας.

Στάζει αίμα.

Η ψυχή μας εστί περίλυπος έως θανάτου, για να θυμηθούμε και το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο.

Αυτή η αίσθηση μας ακολουθεί την κάθε στιγμή αυτών των τελευταίων ημερών και στάλα-στάλα στάζει το αίμα των αθώων συμπατριωτών μας μέσα στη μουντή ψυχή μας.

Πόσοι αθώοι, Θεέ μου! Τι πανικός! Πόσος φόβος!

Ενεοί και εμβρόντητοι παρακολουθούσαμε σαν σε ταινία επιστημονικής φαντασίας ή σαν σε θρίλερ τους ανθρώπους μας να καίγονται, να τρέχουν αλλόφρονες, να προσπαθούν να αναπνεύσουν μέσα σε αυτό το καμίνι της φωτιάς και των

αναθυμιάσεων. Οι σπίθες έπεφταν πάνω στα μαλλιά και τα πρόσωπά τους, κι αυτοί οι χριστιανοί πάλευαν να κρατηθούν στη ζωή. Εικόνες Βιβλικής καταστροφής. Αρμαγεδώνας!

Πολλοί οι αίτιοι, αλλά κανένας δεν φαίνεται να συνειδητοποιεί την ευθύνη του για τους ανθρώπους που εξαϋλώθηκαν, που είδαν τον Χάρο με τα μάτια τους, που δεινοπάθησαν. Κι εμείς να μην μπορούμε να διανοηθούμε καν το τι έζησαν. Σταματά το μυαλό. Δεν αντέχει τέτοια φρικαλεότητα.

Σκέπτομαι ότι η κατακαημένη, καθημαγμένη Ελλάδα μας δεν αντέχει καμιά άλλη δοκιμασία. Την ξεζουμίσανε. Της ήπιαν το αίμα της. Έχει χαθεί κάθε ικμάδα ζωής από αυτή την ταλαίπωρη χώρα, την πιο όμορφη χώρα του κόσμου.

Κι εμείς να θυμόμαστε «οικεία κακά». Πριν από 44 χρόνια, Ιούλιο μήνα, κάποιοι άλλοι συμπατριώτες μας από την επαρχία της Κερύνειας έτρεχαν πανικόβλητοι στα απόκρημνα φαράγγια του Πενταδάκτυλου για να γλυτώσουν από τον Αττίλα. Κάποιοι είδαν με τα μάτια τους τον ίδιο τον Διάβολο, βίωσαν τον χειρότερο εφιάλτη, μάτωσαν. Είδαν μπροστά στα μάτια τους να δολοφονούν τους αγαπημένους τους, εικόνες ανεξίτηλες, κυρίως στα αθώα παιδικά μάτια τους. Εικόνες που σφράγισαν τη ζωή τους και τη σφάλισαν.

Κι εμείς οι υπόλοιποι; Λυπηθήκαμε, πονέσαμε, συμπαρασταθήκαμε όσο μπορούσαμε. Θυμάμαι που καθόμασταν στις αναπαυτικές μας καρέκλες του σκηνοθέτη που είχε φέρει ο παπάς μου από την Αθήνα, τότε δεν υπήρχαν στην Κύπρο, στην αυλή μας, και βλέπαμε στην τηλεόραση τους Κερυνιώτες να κλαίνε

για τις ζωές τους που διαλύθηκαν, ψυχικά ερείπια από τον πόνο και την οδύνη, και λέγαμε: «Μάνα μου, τους καημένους!». Λυπόμασταν, δεν λέω, πονούσε η ψυχή μας, αλλά εμείς εξακολουθούσαμε να έχουμε τα καλά μας. Ήμασταν στο σπίτι μας. Στην αυλή μας. Στη βολή μας. Στα καλά μας.

Καταλάβαμε τι θα πει ξεριζωμός και προσφυγιά, τι ένιωθαν οι Κερυνιώτες, σαν πήραμε κι εμείς τον δρόμο της φυγής, σαν χάσαμε τα πάντα, κι ακόμα εμείς ήμασταν πολύ τυχεροί που φύγαμε νωρίς και δεν είδαμε Τούρκο να μολύνει τη γη μας. Τότε συνειδητοποιήσαμε το μέγεθος της συμφοράς!

Θυμάμαι ένα από τα πρώτα καλοκαίρια της προσφυγιάς που μια κοπέλα γνωστή μου από τη Λευκωσία μού παραπονιόταν ότι βαριόταν και δεν ήξερε τι να κάνει, και καθόταν από τη μια πολυθρόνα στην άλλη. Και δεν μπορούσε να καταλάβει ότι εμείς δεν είχαμε πια πολυθρόνες! Πόσο πόνεσα εκείνο το καλοκαίρι!

Αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά του πρόσφυγα από αυτόν που δεν βίωσε τέτοια οδύνη, τον μη πρόσφυγα. Αυτή σήμερα είναι η ειδοποιός διαφορά όλων ημών που πονέσαμε, λυπηθήκαμε, συγκλονιστήκαμε από τις φονικές πυρκαγιές από εκείνους που τις βίωσαν, που έχασαν τους αγαπημένους τους, που τα σπίτια τους έγιναν παρανάλωμα της φωτιάς. Δυστυχώς, δεν μπορούμε να καταλάβουμε το μέγεθος του σπαραγμού και του αδιεξόδου στο οποίο βρίσκονται. Μόνο να φανταστούμε μπορούμε, κι αυτό εμείς που είδαμε σε μια στιγμή να εξανεμίζονται τα πλούτη και οι περιουσίες μας. Όσο για τους άλλους, ούτε να φανταστούν δεν θα μπορέσουν.

Καταλήγοντας, εύχομαι να μπορέσει η Ελλάδα μας να επουλώσει και αυτές τις πληγές της, και οι άνθρωποι που ζουν αυτόν τον εφιάλτη να μπορέσουν να συνέλθουν και να συνεχίσουν τη ζωή τους.